

PHẦN 8

Với mascara và một chút bút chì để làm nổi bật đôi môi, đó là những gì mà Lacey thường dùng để trang điểm cho mình, nhưng hôm nay với cái ánh sáng mờ nhạt của buổi ban mai, khi thấy đôi mắt mình có quầng thâm và da dẻ có phần tái nhợt, cô cho thêm một chút má hồng mà màu nơi mí mắt rồi lục tục xách tìm cây son. Nhưng sự cố gắng của cô không đem lại kết quả khá hơn trước. Ngay cả bộ đồ ưa thích màu nâu cô cũng không làm biến mất vẻ sần muện trên gương mặt. Khuôn mặt trong gương cho thấy cô có vẻ suy nhược.

Khi đến văn phòng công ty, cô đứng lại, hít một hơi thật dài và ưỡn ngực cho phẳng. Một kỷ niệm thưở nhỏ hiện lên trong đầu cô. Khi cô mười hai tuổi, lúc nhận thấy mình cao hơn các bạn trang lứa trong lớp học cô bắt đầu kiêu đi với đôi vai cong xuống.

Nhưng bố cô đã nói lớn con là một điều tuyệt vời, cô nhớ lại, và hai cha con đã bày ra một trò chơi bằng cách để một cuốn sách trên đầu cô và bước đi mà không làm cho nó rớt. Ông nói việc nâng cao đầu làm cho người ta cảm thấy tự tin hơn khi phải đối diện với người khác.

Và bây giờ mình phải cần đến việc đó đây, cô thầm nhủ như thế. Vài phút sau cô được gọi vào trình diện Richard Parker cha.

Rick đứng cạnh bố của anh và người bố tỏ vẻ giận dữ. Lacey nhìn vào mặt người con, không tìm thấy sự thông cảm nào hết. Hôm nay đúng là ngày của Parker & Parker.

Rickard Parker không nói vòng vo gì cả.

- Nay cô Lacey, theo báo cáo của bên an ninh, tối hôm qua cô đã đến đây cùng một nhân viên cảnh sát. Việc đó mang ý nghĩa gì thế?

Cô trả lời bằng cách đơn giản nhất mà cô có thể, cắt nghĩa là cô muốn giao cuốn nhật ký cho cảnh sát, nhưng trước đó cô phải chụp một bộ cho bố của Heather.

- Cô đã giấu một tang vật trong văn phòng của công ty à? - Richard Parker cắt ngang lời nói của cô với đôi mày chau lại.

- Tôi định giao nó lại cho thanh tra Sloane vào lúc sáng nay, - cô đáp lại. Và cô tả việc trộm thăm viếng căn hộ của cô. Tôi chỉ muốn làm theo những lời trấn trối của bà Isabelle Waring, nhưng giờ đây có vẻ như tôi đã phạm phải một tội nào đó.

- Không cần phải là một luật gia để biết được điều đó, - Rick tuyên bố. Lacey à, cô hành động một cách ngu xuẩn không thể tưởng được.

- Lúc đó tôi không suy nghĩ gì hết. Tôi thành thật hối tiếc, nhưng...

- Tôi cũng thế, tôi cũng lấy làm tiếc, - Parker cha nói. - Cô có buổi hẹn nào cho sáng nay không?

- Chỉ có hai vái vào lúc chiều.

- Liz hay Andrew sẽ thế chỗ cô. Rick, con hãy lo việc này đi. Nay Lacey, trong các ngày tới, tôi chỉ muốn thấy cô tiếp xúc với khách hàng qua điện thoại mà thôi.

Lacey cảm thấy như sự dửng dưng của cô đã tan biến mất.

- Đó là điều bất công, cô phản đối.

- Nhưng việc cô đưa công ty tham gia vào một cuộc điều tra hình sự cũng không hay cho lắm đâu, cô Farrell à.

- Tôi lấy làm tiếc đấy Lacey, - Rick nói.

"Lần này anh thật sự chứng tỏ mình là đứa con cưng đó Rick", cô thầm nghĩ, cố kềm lại cái ý muốn nói ra nhiều hơn nữa.

Khi về đến phòng làm việc, một trong các cô thư ký mới, Grace Mac Mahon bước vào với tách cà phê trên tay. "Cố lên nhé!"

Lacey nhìn lên cảm ơn, lắng nghe những gì Grace đang thì thầm cho cô:

- Sáng nay tôi đến sớm lắm. Có một ông thanh tra nói chuyện với Parker. Tôi không nghe được những gì ông ta nói nhưng tôi hiểu là nó liên quan đến chị.

Sloane thích nói một công việc điều tra thường hay bắt đầu bằng một trực giác. Sau hai mươi lăm năm trong ngành cảnh sát, ông có thể đưa ra bằng chứng: Các trực giác của ông thường chính xác. Vì vậy mà ông triển khai cái lý thuyết này trước mặt Nick Mars trong khi họ nghiên cứu các trang giấy rời trong cuốn nhật ký của Heather Landi.

- Theo ý tôi, Lacey Farrell chưa có khai hết chuyện này cho chúng ta, - ông nói với một giọng bực dọc. - Cô ấy liên quan đến việc này nhiều hơn là cô đã kể. Chúng ta biết là cô đã đem cuốn nhật ký ra khỏi căn hộ kia và chúng ta cũng biết là cô đã chụp một bản sao cho Jimmy Landi.

Ông dùng ngón tay chỉ vào các trang giấy có dính máu.

- Và anh hãy để cho tôi nói cho anh thêm chuyện này nữa Nick. Chúng ta sẽ không có được các trang giấy này nếu như hôm qua tôi không làm cho cô hoảng sợ khi nói là chúng ta tìm thấy vết máu của Isabelle Waring trong tủ quần áo ở ngay tại nơi mà cô ta đã giấu cái cặp hồ sơ của mình.

- Nay Eddie, ông có nghĩ đến việc cuối cùng này không? - Mars hỏi lại. - Các trang này không được đánh số. Làm sao chúng ta biết được là Lacey đã không hủy đi những trang mà cô không muốn cho chúng ta đọc? Cách đó người ta gọi là rút ngắn bản văn. Tôi đồng ý với ông. Các dấu tay của Lacey Farrell không những có trên các trang này mà chúng còn được tìm thấy bất cứ nơi đâu trong vụ này.

Một giờ sau, Ed Sloane nhận được điện thoại của Matt Reilly, một chuyên gia về dấu tay ở phòng 506. Matt đã kiểm tra một dấu tay thu được nơi cửa ra vào của căn hộ của Lacey với hệ thống nhận dạng trung ương. Nó trùng khớp với dấu tay của tên Sandy Savarano, một tên côn đồ có hơn một chục tiền án liên quan đến các vụ án mạng và buôn bán ma túy.

- Sandy Savarano à! - Sloane la lên. - Thật là điên rồ Matt à. Chiếc tàu của Savarano đã nổ cách đây hai năm, có cả nó trong đó. Chúng ta cử người của chúng ta đi dự đám tang của nó tại nghĩa trang Woodlawn mà.

- Chúng ta gọi người đi dự đám tang của một người nào đó, - Reilly lạnh lùng đáp lại. - Vì người chết không bao giờ đi ăn trộm được cả.

Trong suốt thời gian còn lại trong ngày, Lacey đã bắt lực chứng kiến người ta phân phối khách hàng của cô cho các nhân viên khác. Cô muốn phát điên khi phải lấy phiếu của mình ra, gọi điện cho các khách hàng có khả năng mua để sau đó giao lại cho các đồng nghiệp của mình. Đó cũng là cách mà cô bắt đầu công việc làm này cách đây 8 năm.

Ngoài ra việc cảm thấy lúc nào mình cũng bị theo dõi làm cho cô bực bội. Rick thường xuyên ra vào văn phòng kinh doanh, nơi mà cô được thuyên chuyển đến, và cô biết anh ta luôn giám sát cô.

Rất nhiều lần, khi phải đứng lên để đi lấy một phiếu ra khỏi tủ, cô luôn cảm nhận ánh mắt của anh ta theo sát cô. Anh ta không ngớt dò xét cô. Cô có cảm tưởng là đến giờ tan sở, người ta sẽ báo cho cô biết là cô không được đến văn phòng trước khi cuộc điều tra kết thúc. Vì vậy mà cô muốn lấy lại bản sao cuốn nhật ký của Heather, cô phải tranh thủ một lúc lơ đãng của Rick để về phòng làm việc của mình mà lấy vật đó.

Cơ hội đến với cô vào lúc năm giờ thiếu mười, trong lúc Rich phải vào phòng làm việc của bố anh. Cô vừa nhét được cái bao thư màu vàng vào cặp hồ

sơ thì được biết ông Rick Parker cha cho gọi cô vào để thông báo là cô vừa bị đình chỉ công tác.

- Ông chưa đói sao Alex? - Jay Taylor hỏi khi đưa đồng hồ lên nhìn không biết lần thứ bao nhiêu. - Lacey hiếm khi đến trễ như thế này.

Anh ta tỏ vẻ chán nản thật sự.

Mona Farrell chạy đến đỡ lời cho cô con gái của mình.

- Lưu thông trên đường giờ này lúc nào cũng khó hết và không chừng Lacey đã bận công việc gì đó trước khi đi.

Kít ném cho ông chồng mình một cái nhìn cảnh cáo.

- Sau những gì cô ấy phải gánh chịu, tôi thấy rằng mình hơi quá đáng khi trách cô đến trễ. Tôi nghĩ là chỉ một chút nữa thôi là cô ấy có thể bị giết chết cách đây hai ngày, chưa nói đến căn hộ cô ấy đã bị kẻ trộm viếng thăm vào tối hôm qua. Cô ấy không cần chúng ta làm cho lo lắng thêm nữa.

- Đúng vậy, - Alex Carbine công nhận. - Cô ấy đã sống hai ngày thật khủng khiếp.

Mona Farrell nở một nụ cười cảm ơn với Alex. Tánh cứng nhắc của người con rể lúc nào cũng làm cho bà cảm thấy khó chịu. Anh ta luôn tỏ ra bực dọc vì chuyện không đâu, và thường không biết nhẫn nại với những người thân nhưng bà cảm thấy anh ta tỏ vẻ nể trọng đối với Alex.

Lúc tối nay, họ đã cùng nhau uống rượu tại phòng khách trong khi mấy đứa con trai xem tivi trong phòng làm việc. Duy chỉ có một mình Bonnie là đeo theo người lớn. Con bé đã van xin cho nó ở lại đó để đón Lacey khi cô ấy đến, vì thế nó đứng nhìn ra cửa sổ để canh chừng.

Đã tám giờ mười lawmrooif, Mona trầm nghĩ và Lacey hứa sẽ có mặt lúc bảy giờ rưỡi. Việc trễ nãi như thế này không giống cô chút nào hết. Cái gì đã giữ chân cô lại như thế?

Chỉ khi về đến nhà vào lúc năm giờ rưỡi Lacey mới nhận thức được tình hình, biết là hiện giờ mình không có việc làm. Parker bố có hứa là cô vẫn được lãnh lương căn bản "Ít ra là trong một thời gian" ông ấy đã điều chỉnh lại như thế.

Ông ấy sẽ sa thải mình, cô nghĩ. Ông ấy sẽ căn cứ vào việc mình đã làm tổn hại đến công ty vì cái vụ mình giấu đi một tang vật trong văn phòng công ty. Mình đã làm việc cho họ được tám năm rồi và hiện giờ mình là người nhân viên hiệu quả nhất của họ. Không có lí do chính đáng đáng nào để sa thải mình hết.

Chính đứa con trai ông ta cho mình biết cái tên Curtis Caldwell và yêu cầu mình sắp xếp một cuộc hẹn. Lacey cá là ông ta không hề muốn thanh toán các khoản bồi thường cho cô sau chừng ấy năm làm việc. Ông ta sẽ viện một lỗi không thể tha thứ được. Nhưng liệu ông ta có thể giải quyết một cách đơn giản như thế không? Mình có cảm tưởng tai họa đang dần dập đè lên đầu mình. Cô lắc đầu trước chuỗi rắc rối đó. Mình phải hỏi ý kiến của một luật sư mới được, nhưng là ai bây giờ?

Một cái tên liền hiện ra trong đầu cô: Jack Regan!

Ông ta cùng bà vợ Margaret, một cặp vợ chồng độ năm mươi tuổi, đang sống ở tầng thứ mười bốn trong tòa nhà này. Lacey có tiếp chuyện họ trong một bữa tiệc được tổ chức vào dịp Noel năm vừa qua và cô có nhớ đã hỏi Jack về một vụ xử án mà ông vừa gặt hái được thành công.

Cô quyết định phải gọi điện cho ông ta ngay nhưng lại thấy gia đình Regan không có số điện thoại trong niên giám.

Điều tệ hại hơn là họ có thể đóng sầm trước mặt mình, Lacey tự nhủ khi dùng thang máy lên tầng mười bốn. Trong lúc nhân chuồng, cô tỏ ra ngạc nhiên khi nhận thấy mình quan sát các hành lang một cách lo âu.

Với vẻ ngạc nhiên của họ khi thấy cô liền biến đổi thành một cuộc đón tiếp thật sự nồng hậu. Họ đang dùng rượu xéres trước bữa ăn tối và mời cô tham gia với họ. Họ đã biết chuyện vụ trộm.

- Đó là một phần trong lý do tôi đến gặp ông bà, - cô bắt đầu khai mào về sự xuất hiện của mình.

Thế rồi Lacey cáo từ họ sau ba mươi phút ở đó, với sự thỏa thuận của Regan sẽ đại diện cho cô trong trường hợp cô bị khép tội giữ cho mình các trang của cuốn nhật ký.

- Tối đa là họ chỉ có thể khép cô vào tội làm cản trở việc thực thi công lý mà thôi, - ông Regan tuyên bố, - Nhưng nếu họ nghi cô có một lý do thầm kín nào khác để chiếm lấy cuốn nhật ký đó, thì tội trở nên nặng hơn nhiều.

- Lý do duy nhất của tôi là muốn làm theo ý nguyện của một người đang hấp hối, - Lacey bào chữa cho mình.

Regan mỉm cười nhưng ánh mắt ông ta vẫn tỏ ra nghiêm trọng.

- Cô không cần phải thuyết phục tôi, cô Lacey à, tuy nhiên cô phải nhìn nhận là việc đó không khôn ngoan chút nào hết.

Lacey có một chỗ đậu xe ở tầng hầm của toà nhà, một xa xỉ mà chắc cô phải từ bỏ nếu mọi chuyện không xảy ra êm xuôi như mong muốn. Đó cũng là một trong các thực tế mà cô phải đối mặt trong ngày hôm nay.

Giờ cao điểm đã qua nhưng dòng lưu thông vẫn còn dày đặc. Mình sẽ trễ mất một giờ chứ không ít, Lacey thầm nghĩ khi lái xe nối đuôi nhau trên cây cầu George Washington, và vì một đường xe bị cấm nên lưu thông mới kẹt cứng như thế. Chắc Jay tỏ ra khó chịu lắm đây! Cô mỉm cười khi nghĩ đến việc đó, nhưng cô hối hận thực sự khi làm cho gia đình phải chờ đợi như vậy.

Khi vào được con đường số 4, cô tự hỏi không biết có nên cho gia đình biết mấy chuyện này không. Rồi cô cũng quyết định là sẽ kể hết mọi việc. Để nếu mẹ hay Kit gọi điện đến văn phòng mà không gặp được cô thì ít ra họ cũng biết được điều gì đang xảy ra.

Khi cô đến ngã tư con đường 17, cô cũng đã tự trấn an được. Jack Regan là một luật sư giỏi và ông ta sẽ giải quyết được hết mọi chuyện.

Cô nhìn vào trong kính chiếu hậu. Chiếc xe ở sau cô có phải đang theo dõi cô không nhỉ? Cô tự hỏi khi quẹo qua đại lộ Sheridan. "Mày có thôi đi không...bộ mày điên rồi à?"

Kit và Jay sống trong một căn nhà rộng lớn tại một khu vực sung túc. Lacey ngừng xe trước cửa nhà, ra khỏi xe và bước trên con đường dẫn vào nhà.

- Di ấy kìa, - Bé Bonnie mừng rỡ reo lên.

Lacey đã đến rồi và con bé chạy ra cửa đón cô.

- Dữ không! - Jay lau bà.

- Cảm ơn chúa! - Mona Farrell thì thầm

Bà biết mặc dù có sự hiện diện của Alex Carbine, Jay đang nóng như lửa đốt.

Bonnie mở cửa ra. Ngay lúc con bé đưa hai cánh tay để ôm lấy Lacey thì mấy phát súng nổ liên tiếp, theo sau là tiếng rít của các viên đạn. Lacey cảm thấy đau nhói nơi đầu và cô nhào thẳng về phía trước, lấy thân mình che cho bé Bonnie. Nhiều tiếng hét vang lên từ trong nhà nhưng đối với cô hình như toàn thân cô đang hét chứ không ai khác.

Cùng sự im lặng sau các tiếng súng, cô liền đánh giá tình hình. Nỗi đau mà cô cảm nhận là thực thụ, nhưng cô hiểu nỗi hoảng sợ tột cùng là tia máu đang bán vào người cô xuất phát từ thân hình bé nhỏ của đứa cháu mình.